

CAO News 9

Horolezecký časopis severočeského regionu č.074

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

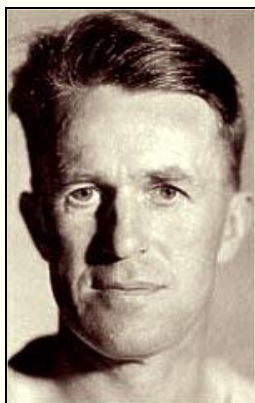
[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 7, číslo 074

-- Since 1999 --

Září 2005

O MUŽÍCH..

THOMAS
EDWARD
LAWRENCE

*„Všichni muži jsou snílci.
Ale ne všichni jsou stejní.
Jedni, s nočními sny v
utajených koutech myslí,
se ráno probouzejí, aby na
vše zapomněli, ti druzí,
snílci dne, jsou nebezpeční
chlapíci, snažící se své sny
uskutečnit...“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Jižní Francie
- ✓ Samohybem na Korsiku
- ✓ Pád do ticha
- ✓ Lezení v Lucembursku
- ✓ Chřibský hnědák 2005
- ✓ Quakerský sloupek
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

Malý Pravčický kužel, Hřensko, 27. srpna 2005. Foto © Zdeněk Vajšharó Vaishar

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Houba Chára
Předseda CAO Děčín

Záříjová schůzka proběhla ve středu 7.9. v restauraci na Kocandě. Prázdniny jsou sice opět v háji a ještě k tomu velká část propršela, přesto se mnohým podařilo úspěšně zrealizovat své letní plány. Takže během celé schůzky běžely na Vlastově notebooku parádní obrázky z hor, další fotky kolovaly ve své papírové podobě a bylo toho hodně i k probírání. Když k tomu připočteme, že Pavoukovy

narozeniny vyšly právě na tento den, nemohla vlastně schůzka dopadnout jinak, nežli dobře...

Program záříjové schůzky:

- **Nová podoba Alpiniády.** Honza Šlechta nám poslal k vyjádření koincidence pohárů a soutěží pro XIII. ročník Alpiniády. „*Přátelé, upozorňuji Vás, že nás to posouvá do Evropy, což se nemusí každému (např. francouzským sedlákům) líbit.*“ Původní čtyři disciplíny navrhuje doplnit o Nordwalking, Přírodní ledy a Mountaineering. Různé kombinace soutěží a pohárů by znamenaly zisk jednotlivých šlechtických titulů. Ambiciózní návrh moc nadšení v účastnících minulých Alpiniád zatím nevyvolal..
- **Lezecká výročí.** Čeká nás ještě několik zajímavých lezeckých výročí. (Informační embargo..)
- **XV. ročník Podzimního lezení.** Patnáctý ročník podzimního setkání horolezců pod Bořní komplikuje zákaz táboření a rozdělování ohně na horolezeckém tábořišti pod jižní stěnou..
- **Různé.** Nové cesty; gratulace **Iloně Škalové** k perfektnímu umístění na MS v kvadriatlonu; **David Nehasil** upozornil na konání městského OB 27.9. a na HOB; čeká nás podzimní kolo **cyklistických časovek**; jedna část lidí se chystá ještě na zájezd do **Arca** a druhá do **Vysokých Tater**; **Kuba Martinec** s **Františkem Židem** stále tají (vcelku pochopitelně) novou lezeckou oblast kdesi v Českém středohoří; **Jarda Uher** navrhl nechat svázat zbytek vrcholových knih, které jsou nevhodně lepené atd., atd..

Horám zdar!

Jižní Francie

Le Mont Aiguille a oblast Orpierre

Petr Jícha
CAO Děčín

Každý horolezec vám řekne, že když jede lízť do Francie, tak tam jede především za kvalitním lezením. Mezi námi - to je sice pravda, ale většina mužské lezecké populace se těší také na krásné Francouzky. My jsme také jeli obdivovat jednu takovou. A sice perlu Vercors – stolovou horu Le Mont Aiguille (2089 m n.m.), v sestavě **Jarda Uher, Milan Šafařík, Honza Jordák** a já..

Na návštěvě Mont Aiguille

Z DC jsme vyrazili v pondělí 4.7. krátce po 14. hodině. Přes Německo jsme přešli do Švýcarska. Ještě v Německu jsme koupili švýcarskou dálniční známku (28,50 Euro). Protože jsme nechtěli jet přes noc a kroutit se v Peugeotu 306 Combi, zastavili jsme kousek od Bernu a rozhodli se přespat. Milan vybral místo u plotu čističky odpadních vod poblíž malebné švýcarské vesničky. Ráno, když jsme se probudili, akorát přicházel pracovník, který šel na šichtu. Pozdravil a zeptal se odkud jsme atd. Zalezl do baráčku uvařit si kafe a protože ho nechtěl pít sám, nabídl nám také. To bylo po ránu opravdu příjemné. Potom jsme už pokračovali dál směr Ženeva, Grenoble (ve Francii se platí na dálnicích mýtné, zhruba od 1,6 - 7,5 E, záleží kudy se jede), až do malé vesničky Richardiere k úpatí hory Mont Aiguille. Okouzující Francouzka před námi nejdříve svůj dlouhý vrchol schovávala v mlze, ale po chvíli seznamování a focení nám ukázala všechny svoje půvaby.

Auto jsme zaparkovali na posledním parkovišti pod horou. Na něj se dostanete po kamenité cestě dlouhé asi 2 km (vhodná spíš pro Off Roady). Po jídle jsme šli obhlédnout nástup do cesty Voie Normale, kterou jsme si pro výstup zvolili.

Z parkoviště to vypadá, že hora je kousiček, ale cesta k nástupům trvá cca hodinu. I když jsme měli informace, kde se cesta nastupuje, přesto jsme nástup do této cesty konzultovali ještě s partou francouzů, kteří se právě vraceli z vrcholu. Pomocí strohé angličtiny (naší i jejich), tužky a papíru jsme pak měli zcela jasno, kde se cesta nastupuje, kudy se jde a kudy se pak slaňuje. Francouzi byli přátelští, proto si zasloužili i dvě plechovky piva z našich zásob. I když Francouz je vinař, po výstupu chutná české pivo i jemu.

Kempování na parkovišti pod horou a všude kolem je sice zakázáno, ale pokud neděláte bordel, je většinou tolerováno. Celou noc bylo jasno a ráno také.

Kolem osmé jsme znovu vyrazili k nástupu. Když jsme nastupovali do cesty, počasí se už začalo kazit a od západu se pomalu hromadily mraky. Po 45 min. výstupu jsme dosáhli vrcholu. Otevřel se před námi krásný pohled na táhlou louku (vrchol). Některé vzdálené okolní vrcholky se však schovávaly v mlze a proto se nám nenaskývaly takové pohledy, které jsme znali z fotek.

Chvíli jsme pobýli nahoře na hoře a když déšť klepal na vrátka, začali jsme sestupovat. Cestou dolů nás vedl bravurně Jarda. Ten najde slaňáky všude. Ten člověk už asi někdy v horách byl..

Když jsme slanili, začalo už docela pršet. Během cesty dolů jsme ještě viděli, jak někdo nastupuje normálku. Po chvíli se ozvalo „Dober“. Aha, krajané. Když jsme přišli dolů na parkoviště, už nepršelo a zase svítilo sluníčko. Stála tady navíc dvě auta s ústeckými SPZ. Takže krajané s velkým K. Zabalili jsme stany a jak nasedli do auta, opět začalo pršet. To už jsme vyrazili více na jih do oblasti Orpierre. Teprve v autě nás napadlo, že na MA se chystal i Karel Bělina s partou. Takže krajané s KB..

Lezení v oblasti Orpierre

Cestou do atraktivní lezecké oblasti Orpierre Val de Meuge v Haute Alpes, což byl náš další cíl, jsme byli odměněni nádhernými pohledy na vysoké vápenné vrcholy vystupující z jehličnatých strmých srázů. Francie je krásná. Orpierre je malé městečko s historickým centrem, které stojí za to si prohlédnout.

Lezení je tady rozděleno do osmi oblastí, které svírají jakýsi půlkruh. Většina oblastí je směřována na jih, JV nebo JZ. Vápno je tady opravdu velmi parádní. Cesty jsou jedno i více délkové a jsou skvěle odjištěné fixními borháky. Vybere si tady každý, takzvané cesty zespoda nahoru, tedy od nejlehčích po ty těžší. Převažují však ty lehčí (4a - 6c). Určitě je vhodné mít 60 m lano. Do některých sektorů jako Chateau nebo Belleric, které jsou blízko, dojdete z kempu za pár minut. Některé, jako třeba Quatre Heures (Čtyři hodiny), jsou dál a proto je dobré jet autem. Parkuje se pak na lesním parkovišti, odkud je to k nástupům do cest tak 10 min do kopce lesní

pěšinkou (všude je to dobře značené). Stěny jsou zde namířeny na jih a slunce sem svítí téměř celý den. V části Quatre Heures Est jsou však nástupy ve stínu boroviček, což je příjemné. V sektoru QH Ouest se před sluníčkem skoro neschováte. Průvodce oblasti lze koupit ve sportu u kostela za cca 13 E.

Pro ubytování jsme zvolili Kemp "Princ d'Orange". Platí se 5E + daně za osobu za noc. V kempu je i bazén s tobogánem (to vše v ceně), který skýtá po celodenním lezení nádhernou relaxaci.

Orpierre nás sice přivítalo deštěm, ale pak už nám počasí dělo jen radost. Přes den bylo tak akorát na lezení. Svítilo slunce, bylo teplo a k tomu váł velice příjemný vánek (někdy vítr), zkrátka slunce opalovalo, ruce se nepotily a lezení... nádhera. Večery zde bývají chladnější a tak posedávání před stanem a popíjení francouzského červeného se neobešlo bez teplejšího oblečení.

Takže se nedá říct, že by v červenci, na jihu Francie bylo na lezení vedro, i když ...přece jen záleží na počasí. Jinak signál mobilních operátorů je tu všude mizerný, poslat lze stěží SMS.

Merci France aneb Interhotel pod hvězdami

V Orpierre jsme strávili tři dny plné super lezení, více nám už bohužel nedovolovaly termíny dovolených. V sobotu navečer, téměř po té, co jsme sundali lezečky, jsme sbalili a na noc vyrazili zpět. (Na snímku vlevo leze **Jarda Uher** jednu z cest za 5b.)

Abychom byli také trochu kulturní, rozhodli jsme se, že ráno navštívíme Ženevu a předtím tu rovnou přespíme.

Interhotel pod hvězdami (moc jich vidět nebylo), který vybral Milan, byl na sjezdu z dálnice u vrat jedné železniční měnirny (rozvodny) vedle trati. No lepší místo jsme opravdu vybrat nemohli. Však posuďte sami. Pod námi dálnice, vedle nás koleje, přes koleje železniční zastávka a nad námi letecký koridor. Vlaky projížděly téměř pravidelně každou půlhodinu a auta svištěla sem a tam. K opravdové spokojenosti chyběl už jen kosmodrom. O ranní probuzení se nepostaral jako ve Francii galský kohout, nýbrž projíždějící Expres a my vyrazili na obhlídku města na břehu Ženevského jezera. Pak už jsme vyrazili domů.

Kdo byl někdy lézt ve Francii, ten se sem bude určitě rád vracet...

Pár poznámek pod čarou

Le Mont Aiguille – Normálka II. Jedná se v podstatě o feratu. Nástup je zhruba 100 m vlevo od památní tabule u velkého kruhu u nástupu. Opravdu se to nedá minout. Zprvu se leze mírně doleva, dále pak doprava, až k prvnímu fixnímu lanu, které lze spatřit už od nástupu. To nás přivedlo až do vnitřku hory. Mírně se seleze a pak se zase postupuje nahoru. Po levé straně je vidět věž. Stále se jde nahoru mírně doprava na kamenitou cestu. Ta se stočí doleva až k dalšímu krátkému fixlanu. To už se pomalu dostanete k závěrečnému cca 100 m „komínu“. Zde je nataženo další fixní lano. To vás přivede téměř na vrchol.

Sestup je pak vpravo od dolezu normálky. Projdete kolem památní kulaté tabule a u velkého mužika začíná cesta dolů. Sestup k prvnímu slanění je docela dlouhý. První slanění jsme našli téměř 100 m pod vrcholem. Po prvním slanění (stačí jedno 60 m lano) je potřeba se dát do mírně nahoru a pak krátký traverz doprava. Zde je stromek omotaný řetězem, ale i pevný štand, odkud se slaňuje do kolmého komína (pozor slanění cca 45 m bez možnosti 'přesednutí').

Samohybem na Korsiku

aneb Neuvěřitelná dobrodružství Jany a Vlady.

Vlášta Domes & Jana Jíchová
CAO Děčín

Za cíl dovolené v posledním květnovém týdnu jsme si vybrali Korsiku. Lístky na trajekt jsme koupili levně přes internet. Jedeme sami, tedy Jana a já, naším spolehlivým samohybem-veteránem Pašíkem.

Cestu hornatou krajinou ostrova rozhodně nepodceňujeme, a tak se mezi náradím, kromě různých kabelů, řemenů a hadiček, objevuje i celý alternátor. Jak se záhy ukáže, příprava mohla být o něco lepší. Má neoblomná víra ve výborný technický stav našeho samohybu byla nahledána reakcí našeho automechanika: „To jedete fakt TÍM HLE autem?!!“! Na sled událostí, který následoval, dlouho nezapomeneme.

Už za hranicemi se při brzdění ozývají silné rány od podvozku. Sundáváme kola, voláme automechanikovi, ale žádnou závadu nezjišťujeme. Auto brzdí, tak jedeme dál. Na dálnici jsme podrobni kompletní prohlídce ze strany německé policie. V prudkém dlouhém klesání za Garmischem se valí černý kouř od předních brzd, proto necháváme Pašíka odpočinout. S nástupem tmy na nás bliká stále více protijedoucích vozidel. Aha, nesvítime. Bohužel, asi něco vyhořelo v elektrice, ani parkovačky nejdu, to je teda pech.

Vytahuji kompletní popis električky pro VW Quanto (americká verze Passata) stažený z webu. Před půlnocí vzdáváme pokusy opravit závadu a chceme odjet na fungujících mlhovkách někam přespat, přeci jen stojíme na frekventované silnici. Ale ouha, startér ani ťuk, baterka je slabá! Co teď? Dvě postavičky pobíhající u silnice v oranžových vestách mávají startovacími kabely. Mávají marně. Poniženě voláme rakouskou odtahovku. „English? Wait please, kollege. Where are you? Austria? Germany? Seefeld? Where is it?“ Naše poloha je vyřešena, bez členství v automotoklubu se peněženka otřásá při vyslovení částky 134,- €. Nemáme na výběr, přijedou za hodinu. Je po náladě, dovolená v pr..., samohyb jde na vrakáč!

Sedíme v autě, mlčíme a ještě zoufale zkusíme otočit klíčkem. Najednou výbuch radosti – motor běží!! Rušíme pomoc, we are OK! Dojždíme na mlhovkách na nejbližší parking, shodou náhod je zde lezecká oblast

Marinawände. Spaní máme připraveno, dopijeme kafe. Najednou zastavuje Laguna a vystupuje starší chlapík v kvádru. „Dobrý den, mluvíte německy?“ „Ne, anglicky.“ „Jsem z místní policie, můžete mi ukázat vaše doklady“. To nám ještě scházelo! Rychle ze sebe sypeme naše problémy se světlý, s odtahovkou, ráno musíme závady opravit, abychom stihli trajekt na Korsiku... Jsme rádi a mile překvapeni, že nám nedělá potíže, přeje dobrou noc a odjíždí. Unaveni posledními událostmi usínáme.

Ráno sundáváme volant, páčky, palubku a čistíme kontakty. Nepomohlo to. Napojujeme přední světlomety velmi tenkým drátkem přímo na baterku. Po hodině jízdy zvedáme kapotu, uhořel kus izolace, hasičák v autě máme. V tunelech osvětlujeme zadní část vozu jemným brzděním. Večer jsme v Livornu a spíme kus za městem.

Vstáváme brzy, odjíždíme do přístavu a nalodujeme se na trajekt. Cesta do Bastie trvá necelé 4 hodiny. Cestou silně fouká a všichni mizí z paluby pryč.

V Bastii se nezdržujeme a odjíždíme do vnitrozemí do obce Calacuccia pod nejvyšší horu Korsiky - Monte Cinto 2.706 m n.m. Je zataženo, ale příjemně teplo. Už nikam nespěcháme. Silnice jsou úzké, v zatáčkách potkáváme autobus. Musíme couvat, troubil pozdě.

Zastavujeme u umělé přehradě v obci Calacuccia. Každých pět metrů cedule. Postupně překládáme text z francouzštiny a ověřujeme správnost u kolemjdoucích dam. Koupání je skutečně přísně zakázáno. Smůla. Jedeme do kempu nad vesničkou Lezzi, kde zůstáváme za skvělých 10,- €. Jdeme se podívat na začátek 7 km dlouhé šterkové cesty k chatě Ercu.

Nápis „THIS 'ROAD' IS ULTRA MEGA BULLSHIT!!!!!!“ nás utvrzuje ve správnosti rozhodnutí nepokračovat dál v cestě autem. Asi tady někdo urval nápravu, cesta se dá s obtížemi projet offroadem.

Za kempem krmíme polodivoká prasata spadajícími kaštany. Prasáci nás pronásledují skoro až do kempu. Předpověď z internetu je špatná, ve 14 hodin bouřka nad Corte.

Měníme taktiku. Cesta z kempu na vrchol a zpět je na cca 10 hodin. Vstaneme velmi brzy a do 12:00 vystoupíme na vrchol. Bouřka nás chytne až na sestupu. Balíme oblečení, trochu jídla, vodu a mizíme do spacáků.

Budíček ve 3:50. Je teplo, rychle vaříme kafe. Batoh na záda, čelovku a mizíme z kempu. Bloudíme nečekaně už po pár kilometrech, ale ne dlouho.

Před chatou Ercu nás dohání skupinka Čechů. Předpověď zatím vychází - je zataženo. I tak je dost horko a slunce do nás pere. Suť je nekonečná a přechází do lehkých lezeckých partií. Skupinka Čechů se za námi dlouho neobjevuje. Zabloudili u nástupu do skal, dva ze skupinky nás později dohání.

Traverzujeme suťovisko se sněhem. Tady už je kam spadnout a podklad moc nedrží. Zbývá asi 100 výškových metrů na vrchol. Počasí se výrazně horší. Sněží a silně fouká.

Dvanáctá hodina. Změna počasí přišla trochu dříve, ale pořád to ještě není bouřka. Za hřebenem to na bouřku nevypadá, spíš až další vlna černých mraků.

Vrchol nic moc. Betonový kvádr a plošina na vrtulník. Hezký výhled je na vrchol Paglia Orba přezdívaný Korsický Matterhorn. Sestupujeme a připravujeme se na bouřku. Ta vůbec nepřichází.

Naopak, nebe se vyčistilo a slunce do nás pere. Jana cítí

v nových vibramech každý krok, má puchýře jako pětikoruny. Sestupujeme k chatě Ercu a po dlouhé cestě do kempu.

Po pár hodinách odpočinku balíme a odjíždíme směr západní pobřeží ostrova do Porta. Cestou zastavujeme nakrmit prasáky a na úzké silničce projíždíme stádem koz, které odskakují až po jemném kontaktu

s nárazníkem. Jedna si bravurně vyskočila na zaparkovaný vůz.

Městečko Porto je vlastně jen pár domů a přístav. Ještě nad Portem odbočujeme na sever a hledáme doporučené skryté odpočívadlo na úzké silnici vytesané v pobřežních útesech. To musí být ono! Stojí tam nějaká auta. Samozřejmě Češi. Starší horolezci, klasici, pohodáři, posedmé na Korsice. Nedoporučují nám jet na Sardinii, byli bychom po Korsice zklamáni. Radíme se kam se vyplatí podívat, přeci jen nám už zbývají pouhé 4 dny. Navrhují krásné skalní městečko Calanche a výlet na starý maják jižně od Porta, ale hlavně tam nejit v poledne.

Další den vyrážíme do Calanche, skutečně pastva pro oči od sochaře Přírody! Bohužel, nebo snad bohudík, se tu neleze. Pokračujeme podél pobřeží na jih k začátku túry na starý maják. Je poledne a i přes varování vyrážíme na cestu. Po včerejším výkonu těch 600 výškových metrů na maják docela cítíme v nohách. Maják stojí na útesu, který padá do moře 300 metrovou stěnou, docela vzdušné místo!

Z túry se vracíme se zarudlými rameny, za tu chvíli se na nás sluníčko pěkně podepsalo. Zastavujeme se na nedaleké pláži a koupeme se v moři. Má teplotu na krátkodobou koupel. Na pláži je pobřeží Korsiky dosti skoupé, převládají útesy.

Rozhodujeme se nevracet se do Porta a pokračujeme dále na jih. Naším cílem je Col di Bavella - lezecký ráj Korsiky. S přibývajícím tmou rychle hledáme místo na přespaní, jet na mlhovkách v noci po úzkých silničkách není příliš bezpečné. Zůstáváme na parkovišti v půli cesty.

Ráno sundáváme přední kola a definitivně zjišťujeme příčinu bouchajících brzd - na levém kole chybí na destičkách

přítlačné pružiny. Nůžky na plech s sebou nemáme, tak se žádné bastlení nekoná a pokračujeme dál v cestě. Vesničky, které cestou míváme, připomínají svou architekturou spíše Itálii než Francii. Neunikly nám ani přeškrtnané francouzské názvy na dvoujazyčných cedulích s názvy obcí. Politická pohoda asi není ozdobou ostrova. Zdály vidíme skalní štíty okolí sedla Col di Bavella a těšíme se na liduprázdný lezecký ráj bez turistů. Na sedle nás čeká nemilé překvapení, nevěříme vlastním očím, je tu přes sto aut a není kde zaparkovat. Sedlo Col di Bavella je bohužel obecně atraktivním místem.

Vaříme oběd na parkovišti u Pašika, starší němečtí turisté na nás nechápavě zírají. Krátké stěny s dobře odjištěnými cestami jsou kousek od parkoviště, materiál vypadá dost dobře, je tady pár lezců. Delší stěny kolem 300 m jsou v okolních skalních štítech. Váháme zda vybalit lano nebo se jet podívat na kaskády říčky Poliseu. Vítězí kaskády, na vápno si můžeme zajet do Jury.

Odjíždíme z korsického Václaváku pár kilometrů ke kaskádám. Bereme s sebou alespoň doklady, v autě se tady nemá nic cenného nechávat, je tu moc Jánošíků.

Kaskády rozhodně stojí za návštěvu. Procházíme první 4 ze 13, a to ještě suchou nohou. Normálně je to lezecko-plavecká túra a chodí se v plavkách a sandálech. Nakonec se koupeme v tůňce, pěkná ledárna.

Zbývá nám den a půl do odjezdu trajektu, tak se rozhodujeme podívat se zpátky do hor na jezera Melo a Capitulo v centrální části ostrova. Vyrážíme podél východního pobřeží směr Corte. Večer přijíždíme do Corte a nacházíme odbočku do národního parku. Na mlhovkách jedeme 11 km po silnici pro jedno auto s místy pro vyhýbání. Všude jsou cedule „placené parkoviště“. Nikoho cestou nepotkáváme a zůstáváme na předposledním parkovišti. Stojí tam jedno auto, půl hodiny čekáme, jestli neodjede nebo jestli nevylezou ochranáři a nebudou prudit. Je to rybář. Jdeme spát.

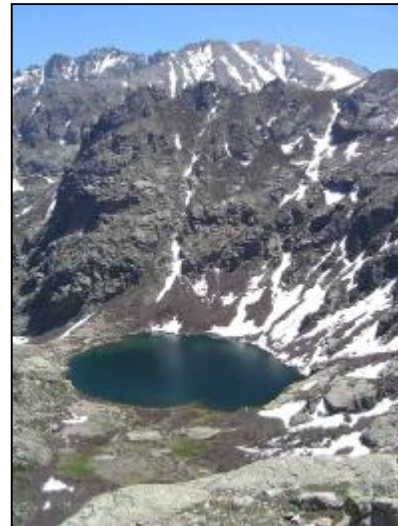
Vstáváme rozumně brzy a vyrážíme k jezerům. Zdravíme se s rybářem, od brzkého rána je na nohou. Míváme malý domek z kamenů s nápisem „Snack Bar“. Na rovné plošině u dvoumetrového mužíka se cesta rozdvojuje. Pokračujeme levou cestou, která je celá ve stínu, část úbočí je pokryta starým sněhem s vyšlapanou stopou.

Asi po hodině stojíme u prvního z jezer, u jezera Melo. Nádherná scenérie, příroda silně připomíná Vysoké Tatry. Obdivujeme absolutní čistotu okolí, která se zdá až neskutečná vzhledem k vysoké návštěvnosti těchto míst. Kolem chaty

národního parku pokračujeme strmým výstupem podél potoka, který zvyšuje svou sílu s blížícím se polednem. Jezero Capitulo je v této roční době pokryté ledem, rozmrzá pouze 4 měsíce v roce. U jezera krmíme kavky, překonávají strach a velmi obezřetně zobou i z ruky.

Zpátky sbíháme sněhový polem, přecházíme sněhový most nad potokem a nestačíme žasnout nad tím, jak se potok stačil za tu chvilku rozvodnit. Opatrně ho brodíme a sestupujeme do údolí k autu. Odjíždíme prohlédnout si městečko Corte a pokračujeme pár desítek kilometrů do kempu pod Monte Cinto, kde trávíme poslední noc na ostrově.

Ráno připravujeme auto na odpolední návrat domů. Vylepšujeme osvětlení samohybu zapojením potkávacích světel do okruhu mlhovek a výměnou žárovky zadní mlhovky za slabou 5W. Zpáteční trajekt stíháme na poslední chvíli, protože podstatnou část cesty se před námi plazil nadměrný náklad.

Na trajektu padá rozhodnutí nezůstávat v Livornu, ale pokračovat přes noc domů, přeci jen osvětlení samohybu je opraveno jen provizorně. Jak se později ukáže, není to správné rozhodnutí.

Na neosvětlenou palubku si zvykáme rychle, na přístroje si svítíme čelovkou. Na Pašikovu Achilovu patu, chcípání na velkých hrbolcích, jsme si už před rokem zvykli, doposud nám nikdo problém zcela neodstranil. Stačí vyšlápnout spojku, nastartovat a jede se dál. Na mizerné dálnici z Firenze do Bologny samohybu v noci šestkrát vysazuje motor. Doma auto po vysazení motoru normálně svítilo, ale teď jsme v šoku, protože po úpravě světel samohyb po vysazení motoru v noci na dálnici kompletně zhasíná!

Noha stále nad spojkou, ruka u klíčku zapalování, čurky potu stékají po celém těle, držíme se v pravém pruhu a počítáme každý mostní spoj. Totálně vyčerpaní sjíždíme v Arcu z dálnice. Ach ne, zase policejní kontrola, jen ať nechtějí otevřít kapotu. Jakmile vidí, že máme v autě

horolezecké vybavení, vše je OK a ani neotevírají pasy. Zůstáváme na klidném parkovišti v Crossanu.

Jsmo natěšeni domů na koupel a odpočinek a nepřipouštíme si, že by mohly na zbylých pár stech kilometrech cestou domů nastat ještě nějaké potíže. To ještě netušíme, co nám náš samohyb nachystal na závěr. Až do Mnichova jsme plni optimismu. Pašík jede naprosto dokonale. Na dálnici za Mnichovem vysazuje motor. Rutina - spojka, klíček - a nic. Znovu - nic! Okamžitě přejíždíme do odstavného pruhu, vesty na sebe, trojúhelník a začínáme hledat příčinu problému. Vzápětí před námi zastavuje Felda s německou SPZ, přichází k nám chlapík a představuje se jako autoelektrikář od VW! Hned při prvním pokusu přesně ví a přidělavá upadlý kabel k čerpadlu. Naše radost je obrovská a jsme přesvědčeni, že nic horšího už se dnes stát nemůže. Je to mylné přesvědčení.

Několik desítek kilometrů před hranicemi ukazatel teploty chladící kapaliny vstupuje do

pásma. Bleskurychle přejíždíme všechny pruhy do odstavného pruhu a vypínáme motor. Vesty si ani nemusíme nasazovat, ještě jsme je nesundali. Zpod kapoty se line modrý dým - odpařuje se chladící kapalina s bodem varu 120°C! Pod autem je louže a odtéká do dálnice. Praskla hadice od pumpy k čerpadlu. Neprozřetelně jsme před pár hodinami vylili zbytečnou vodu. Po krátkém brainstormingu opravujeme hadici izolačkou a do chladícího okruhu lijeme vše co teče, snad včetně zbytku limonády. Hotovo, můžeme jet.

A sakra, neshodíme! Kabely, pojistky - vše je OK, takže asi horký motor. Čekáme 2 hodiny. Stále nic. Je nám zle. Nadýchali jsme se výparů nemrznoucí směsi, pere do nás sluníčko a všechna pitná voda je v chladíči. Stmívá se a protože stojíme na nebezpečném místě, budeme muset odtlačit auto do trávy. Jsme pouhý 1 km od sjezdu z dálnice, zkusíme to roztáhnout na rovince před stoupáním. Oblak dýmu, motor běží, rozvody tu ránu vydržely, perfektní. Rychle do auta a honem pryč z dálnice. Zmatkujeme, doleva, doprava, rychle k nějakému domku pro vodu. Napravo je rybník! Varovky, zpátečku, auta za námi se nám bravurně vyhýbají. Zastavujeme u jezera a do běžícího motoru lijeme žabinec z rybníka. Motor ten šok přežil. Doplnujeme vodu a s očima upřenými k ručičce teploty dorážíme do Čech.

Motor nevypínáme ani u benzinky. Cestou přestává svítit právě přední světlo, ale takovou banalitu už neřešíme. Navštívujeme příbuzné v Ostrově a nad ránem jsme doma. Dojeli jsme!

Během 14 dnů odstraňujeme všechny závady - brzdy, chřipání, chlazení, dva zkraty v elektrice, únik oleje. Samohyb je skoro připraven na další cestu 10.000 km napříč severními státy. **Jen mám obavu, aby cesta neskončila nuceným přezimováním...**

Pád do ticha

Raxalpen – Höental

Jindřiška Řeháková

CAO Děčín

V úterý 5. července t.r. vyjela jsem s kamarády **Davidem Lošťákem a Bohoušem Auerspergrem** do rakouských Alp. S výstrojí na ferraty a nafukovací Pálavou pro sjezd řeky Schwarzy.

První den v horách byl líbezný. Vysokohorská túra ze sedla Prenier ke štítům, které čněly proti tomu nejmodřejšímu nebi. Šlapali jsme (a polehávali) v kobercích kytek, naslouchali konejšivému cinkání kravských zvonců a fotili. Klasika, idylka. Ani v nejmenším jsme netušili věci přístích...

Stany jsme postavili v kempu Kaiser Brunn, na břehu krásné řeky. (K dispozici je sociální zařízení s teplou vodou a neplatíte tu nic.)

Následující den, 7. července, vyšli jsme na Alpenvereinsteig, ferratu založenou již v roce 1912. Modře značená AB, prý lehká. Dva znalci terénu, které jsme dole potkali, doporučili nám ji s tím, že je velmi pěkná, byť místy se „švindljištěním“...

Výstup byl hezký a opravdu těžký nebyl, jen tu a tam se nám zdálo, že lano být mělo – na úzkých traverzových cestičkách, nad strmými skanými žleby. Tak jsme si dávali pozor. Na žebříkách a lanech stačila k přecvakávání jedna karabina.

Stoupali jsme klidně, den byl tichý, před deštěm, nepotkali jsme nikoho. Až po pár hodinách jsme zaregistrovali asi 50 metrů nad námi dvě postavičky. Zdvihli jsme hlavy, protože odtud k nám začaly padat kameny. Jen jsme stačili zavolat POZOR! a ... za okamžik poté přes skalní práh přeletělo tělo. S rozpaženými rukama a bez hlesu padalo do ticha a několik příšerných vteřin se nám rozbíjelo před očima ve skalním žlebu, kde zůstalo ležet..

Nevím, jak dlouho jsem byla ztuhlá hrůzou a neschopna reakce. Nikoli mi kamarádi. David začal okamžitě pracovat s lanem, slaňoval k tělu asi 10 metrů. Bohouš stoupal nahoru k dívce, která volala dolů, protože neviděla, co se stalo. Prý se shýbla pro foťák, aby svého přítele vyfotila. Když se otočila, na cestě už nebyl. Ustoupil z ní pár metrů do šikmých mokřích trav..

Nechtěla věřit tomu nejhoršímu, a já byla vyslána jí to říct! Bylo to jak z románu s mizerným koncem – s pláčem mluvila o šťastném zamilování. Melinda a Florián. Slovenka, on Rakušák, 27 let.

Měli jsme mobily, a vrtulník se podařilo přivolat, ale dlouhých čtyřicet minut trvalo, než nás našel. Spustil dva záchranáře, ale nevypadali zrovna jako profíci. Starší byl doktor, který se na mrtvého ani nepodíval, plácal se ve strmé suti s brašnami v rukou a poštekával na mladšího. Ten snad byl horolezec, ale – bez lana! Oba byli evidentně rádi za jištění, které jim zabezpečil David.

Druhý výsadek byl nějaký psycholog s horským vůdcem, s nimiž jsme pak pokračovali v cestě vzhůru, na chatu, pak lanovkou dolů a na policejní stanici..

(Pršelo, z kamenů, které jsme překračovali, mizela krev. V jedné chvíli, v okamžiku téměř mysteriózním, tím příšerným žlebem doslova proletělo stádo kamzíků... A pak už nastalo ticho.)

Lilo celou noc. Nikdo s osazenstva kempu Kaiserbrunnu neměl prášek na spaní, ale měli jsme rum, a tak jsme se zpili do němoty.

Ráno byla řeka Schwarza rozbouřená, odporlivě zkalená, na sjezd nebylo ani pomyslení. Jeli jsme domů..

A udělalo se zas nádherně. Jako první den našeho výletu. Šok a nenáladu rozpohybovali jsme ve skalách v Srbsku. Slunce pražilo, kytky voněly a ptáci zpívali – snad víc, než kdy jindy! Lezl s námi zajímavý stařík, v pražské lokalitě známý jako „Ivan Asketa“. Na skalách doslova baletil..

To by bylo vše o této akci. Dumám, proč jsme se vyskytli zrovna ve chvíli toho maléru. Dumám zbytečně, že. Byli jsme nápomocní – aspoň jedno plus. Chci i nadále pozitivně myslet, takže apeluji na všechny ohrožené dobrodruhy:

*Bud'te opatrní, mějte se rádi a – dokud žijete,
radujte se! A čím víc, tím líp!*

Pískovcové lezení v Lucembursku

krátký štěk o pískovcích v Lucembursku

Radek Mikuláš
LK Mšeno

Čeští lezci mají obvykle dojem, že pískovcové skály vhodné k lezení jsou v Evropě hlavně v Čechách nebo v oblastech sousedících (Sasko, Stolové hory v Polsku). Jako lezec (hmmm, spíš bývalý) a geolog můžu tento dojem označit za naprosto správný. Pískovečky v jižní Anglii, tradičně využívané k lezení, jsou strašně malé, ošlapané a nízké. Letos v květnu jsem ale natrefil na pískovcové skály v Lucembursku, o kterých u nás asi nikdo neví - na rozdíl od těch anglických opravdu splňují to, co český lezec od pískovců očekává. Nevýhodou mé návštěvy bylo to, že se jednalo o pracovní cestu, tudíž bez matroše, spolulezců a času (výhodou logicky zase to, že jsem to nemusel sám platit). Lezení se tedy odehrávalo jen do výše bezpečného odskoku, nicméně jakous takous představu jsem si udělal.

Skály se nacházejí na úbočí několika údolí na východní straně Lucemburska (které je dost malé, takže lokalizaci nemusím zbytečně rozebírat). Celé pískovcové území, nazývané Lucemburské nebo Malé Švýcarsko, má snad rozměr srovnatelný s trojúhelníkem Děčín - Hřensko - Jetřichovice, i když koncentrace skal je nižší.

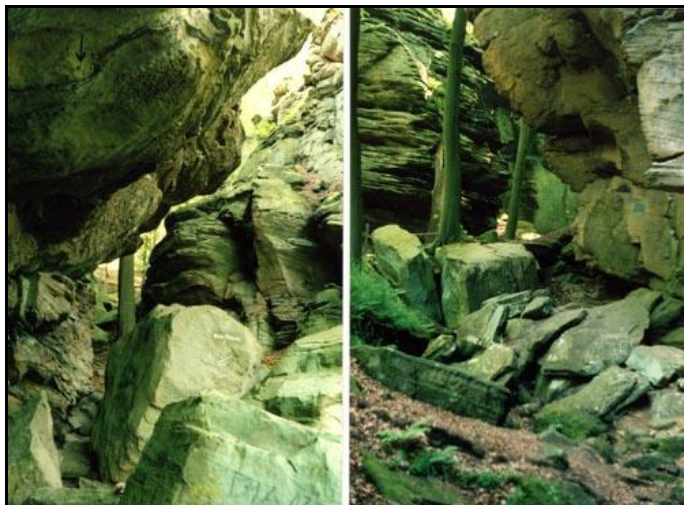
Ačkoliv lezení tady začalo prý asi před sto lety na celém území, ochránáři postupně zredukovali povolení na jediný obvod - u vesnice Berdorf. Je tam asi 150 cest (viz <http://www.climbing.nl/berdorf/topo.html>) klasifikace 3 až 8b. Nevím, co je to za klasifikaci a jak je uplatněná, ale odhadem jejich 7b představují tak naše osmy, takže prásků tam pár je.

Pískovec je zvláštní - jemnozrný, ale dost pevný - čili od pohledu něco jako Skalák, ale na omak spíš částí Labáku nebo Ostrova. Převládá stěnové lezení, jsou tam klasické kruhy i bohrháky, na těžších cestách 3-5 m od sebe; výška stěn je do 30 metrů.

Z Čech tam asi nikdo lézt nepojede bez nějaké vedlejší motivace - cesta převážně po německých dálnicích obnáší za příznivých okolností 8 hodin. Ale při návratu např. ze Skotska, proč se tam nezastavit..

Pár fotografií z oblasti Berdorf

(Fotografie nejsou nic moc, ale skály v lese se špatně fotí.)

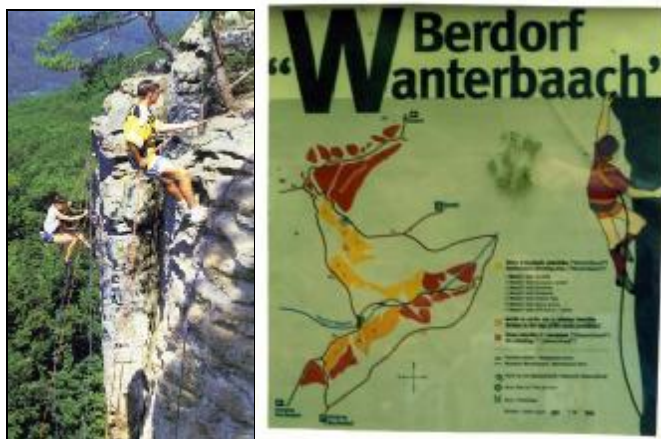
Vlevo: Šipkou označený kroužek visí dolů ze střešového převisu jako netopýr. Lehký dolez k němu ani odlez od něj z toho jistě nekouká.

Vpravo: Maglajz je zakázán, ale v převisech se běžně používá. Při kvalitě dopadové plochy není ani divu.

Vlevo: Takovéto stěny jistě lehké lezení nenabízejí.

Vpravo: Jeden z oblíbených stěnových výstupů na Berdorfu, asi 7b. Šipkou jsou označeny první čtyři kruhy.

Vlevo: Pohled z vrcholu masivů na Berdorfu.

Vpravo: Mapa oblasti na informační tabuli ukazuje, že ochránáři nechali k lezení jen opravdu malý úsek skal. Snad se ti naši nenechají inspirovat!

Foto © Radek Mikuláš, dole z veřejného prospektu

Chřibský hnědák 2005

Z pohledu jedné z lezeckých kontrol...

Lea Baloníková

Brno

Mě 1 a jsem letos velké štěstí, že mě osud uchránil těžké volby „Závodit nebo rozhodovat?“ Lokétek poškozený pádem na „chodníku“ v Chamonix se nepovedlo do 3. září zprovoznit, a tak bylo vše dáno. Někteří jedinci mi záviděli, že si nepořídili stejně originální výmluvu a nezbylo jim než se postavit deset minut před osmou hodinou ranní na start.

Byl to pěkný pohled a já byla nadšena tou roztomilou sebrankou. Měli můj obdiv a už jsem se těšila jak si je po jednom, no vlastně po dvou, okouknu na přiděleném stanovišti.

Moc jsem nechápala proč Jara hned po stratu na mně a Marcelku, mou spolurozhodcovatelku, tak spěchá s přesunem na Košíkovskou. Nejen že mi ten šutr přišel zatraceně daleko, ale také velice důmyslně ukryt v Chřibských lesích. Tam přeci nemůže nikdo dojet dříve než v poledne, jestli vůbec. Jaké překvapení pro mne bylo, když už krátce po deváté funěli do kopce první účastníci. Kluci to byli sympatičtí a vypadali připraveně. Taktiku měli jasnou, zatím co se většina tlačí na Barborce, zajedeme si za čerstva na nejvzdálenější stanoviště. Hned jsem si je zařadila mezi favority. Moc dlouho se u nás nezdrželi. A vůbec všichni měli ten den nějak naspěch.

Rozhodčí z Košíkovské skály – Marcelka a já..

Začínám se rozhlížet kolem. Sem tam do Chřibů zabloudím, ale tuhle skálu neznám. Temným lesem neproniká žádný sluneční paprsek a místo abychom svršky odkládaly, obě na sebe natahujeme vše málo co máme. Po chvílce přeci jenom objevuji, několik desítek metrů od stanoviště, palouček s prosluněným místečkem asi tak metr x dva. Prostor je okamžitě zabrán a okupován dvěma napůl zmrzlými děvčicami.

Ani se pořádně nezabydlíme, když k naším uším opět doléhá funění a šustění listů. Hmm, to asi ježci nebudou. Jedna dvojka ještě nestihne prchnout, už je tu druhá. Ti kluci jsou tak

dobří, další favorité (někdo z nich snad přeci jen vyhraje). Naše utrpení nám samozřejmě nikdo z rozpálených závodníků nevěřil a tak jsme jim aspoň kradly to jejich teplo co sebou dovezli.

Poté, co jsme odbavily pět dvojic, volá Marek a společně v ydedukujeme, že zbytek volil trasu v opačném pořadí. Tak to máme do večera klid, nebo ne?

Hodnota původně okupovaného plácku mezitím prudce poklesla a nezbyvá než zabrat nové území. Tentokrát je to opravdu luxus, spolu se sluníčkem se opíráme o šutr, rozbalujeme čokoládu a začínáme rozjímat o životě. To je nádhera, odvažují se sundat šátek z krku, začíná se to podobat létu...

Je velice skoré odpoledne když se pod skálu přičítí loňští vítězové. Mají za sebou většinu oblastí a na lístku pěkný počet bodů. Samozřejmě je zařazují mezi své favority a stejně tak se pro mne stávají dalšími kandidáty na vítězství, chvíli po nich dorazivší, závodníci z Děčína. Dlouho jsme se z jejich milé společnosti netěšily, rychle a elegantně vylezli povinný počet cest, každý jednu, a už pádí na Budačinu, s loňskými vítězi v patách. Až teď si uvědomuji, že jsem byla svědkem historického okamžiku. Zde, na našem stanovišti, na Košíkovské skále, dne 3. září, někdy odpoledne, si tyto dvě dvojice vyměnily pořadí, které si uchovaly až do cíle.

Poté nastává strhující okamžik pro Marcelku. Přijíždí její milý Michal, závodící za Horoklub Uherské Hradiště, společně s reprezentantem Slovenska Markem Leitmanem. Má pro ně v záloze tajnou zbraň polibek pro Michala a toust pro Mareka. Později, rozkokošeni jako dva kohouti, se objevují Kočka s Kubou. Pak další a další i holky se objevují...

Náměstek a ředitel závodu – pánové Jara Blatný a Marek Zavřel

Najednou je sedm, na seznamu nám schází už jen dva týmy, ale neschází příkaz k odchodu. Šátek putuje zpět na krk, balíme si svých pár švestek a utěšujeme se představou přetopeného vozidla... ale ne, ještě ne. Přijíždí nezmaří, Peťula s Jelenem. Pečlivě zapisují výstupy, užívám si posledního razítkování a v půl osmé se loučíme. Někteří míří k autu co k pivku a gulášů jede, ti druzí pro body na poslední stanoviště.

No a pak... Pohoda, ani spát se nechtělo, ani domů odjet. Dobře bylo duši i tělu a jestli se ptáte, zda-li vyhráli mí favorité, tak samozřejmě, všichni...

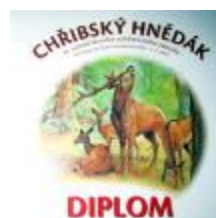

Foto © 2005 Jiří Houba Chára

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Prd'ola - Svatební cesta VIIa

17.7.2005

Vápník, Pavel Bechyně

Severozápadní hranou přes borhák. Stěnou ke kruhu a na vrchol.

Prd'ola - Pow waw VIIa

17.7.2005

Pavel Bechyně, Vápník

V pravé části údolní stěny přes kruh, stěnou a dále hranou na vrchol.

Prd'ola - Západácká cesta II

17.7.2005

Pavel Bechyně, Vápník

Od Z vlevo od cesty „Cirkus“ komínem na vrchol.

Labské údolí – levý břeh

Porcelánová stěna – Modré meče VIIb-c

10.8.2005

Jaroslav Cach – Michal Aulický stř., Jaulau Wild Pack

Vpravo od nástupu cesty „Východní stěna“ stěnou do komína a na vrchol.

Porcelánová stěna – Kunův koutek V

srpen 2005

Michal Kuna, P.Kulíková, M.Aulický

Vpravo od cesty „Modré meče“ levým spárovým koutem, výše komínem na vrchol.

Vodnář– Rakův járek RP VIIIa

(nový masiv 20 m za Střelcem)

19.6.2005

T.Řehna x J.Rajský x R.Hes

Středem údolní stěny do spáry (1. BH), tou na konec a stěnou přes 2 BH ke 4. BH.

Vodnář – Vodní svět RP VIIIb

19.6.2005

R.Hes x L.Rakoncaj, T.Řehna, J.Rajský

V pravé části údolní stěny přes 3 BH do sokolíku a tím na konec (4. BH).

Vodnář – Kapky deště RP VIIIa

14.8.2005

T.Řehna x R.Hes, J.Houška

Středem údolní stěny přes 2 BH ke 3. BH cesty „Rakův járek“ a ke 4. BH.

Madloň – „LIVE 8“ IXa (AF)

25.7.2005

R.Hes x J.Rajský

Středem údolní stěny při levé hraně přes 5 borháků na vrchol. (Borháky dodal „FREESPORT“ Liberec – Rajčák.)

Kominická stěna – Rozmarné léto VIIIc RP

14.8.2005

Pájka & Martin

Komínem cesty „Opuštěák“ na balkón. Ve spádnicí BH přímo podél tupé, později ostré hrany přes 6 BH a dolů.

Blueberry hill - Krucipísek VIIIc (RP IX)

4.9.2005

Ruda Šetr x David Vápník x Jeník Pleticha, Pavel Bechyně
Nástup vlevo od Nebeských pastvin. Přes 1.K přímo ke 2.K cesty Nebeské pastviny. Výše přes 3. a 4. K k BH. Šikmo vpravo přes kruh cesty "Ježiši Marjá" na vrchol.

Tisá

Doga – Roudnická VIIc

16.7.2005

Zdeněk Němec, Tomáš Frýda, Oldřich Krejza, Slavomil Krob
Ve V stěně hranou k 1. kruhu, dále přímo vzhůru a vpravo k hodinám. Doprava a stěnou ke 2. kruhu, přes převis na vrchol.

WC masiv – TOI – TOI – klub sraček VIII

(nový masiv SV od Afriky, vpravo od Zelené věže)

10.4.2005

Zdeněk Němec (jištěn)

Východní stěnou nevýrazným sokolíkem a dále stěnou přes 2 kruhy n.t.

Rájec

Kyklop – PANAHOA (Památka na Honzu Abrta) VIIc

22.7.2005

Zdeněk Němec (jištěn)

Nástup vpravo od cesty „Hříčka snů“; stěnou mezi dvěma spárami přes 2 kruhy n.v. (nedolézat na vrcholový balvan).

Adršpach

Poustečna (Himálaj) - Šlamastyka III

7.8.2005

Pavel Henke, Pavel Bechyně, Dana Kolomazníková, Martin Strnad

Od JV komínem do mezivěto a cestou „Mámení pekelné“ n.v.

Rodinná hrobka (Himálaj) - Prostě hřebík II

8.8.2005

Petr Kočka, Pavel Bechyně

Od Z přímo na vrchol.

Tesák (Řeřichové stráně) - Volání divočiny V

7.8.2005

Pavel Henke, M.Strnad, P.Bechyně, D.Kolomazníková

Pravou náhorní JZ hranou n.v.

STŘÍPKY..

Ptačí stěny na Bukovce

Léto není pro návštěvu Ptačích stěn u Bukové hory nejideálnějším obdobím. Přesto se i zde stále něco děje. Na Krakonošově kyji se objevil nový slaňák (Němci?) i stojánek na knihu, která do té doby visela na slaňovacím keříku. Několik nových cest zde dokončil známý německý tvůrce prvovýstupů **Falk Heinicke** z CC Monolith 83. Cesty jsou osazeny lepenými BH. Jedna z nejhezčích vede 2 m vlevo od Údolní stěny na Frantovu věž přes 3 BH. Její klasifikace je VI, RP VIIIa – b. Cestu vylezl společně **Anett Heinicke**. V knihách se objevují nová jména, v květnu např. oblast navštívili **Jaromír** a **Jana Pospíšilovi** z CAO Děčín, ale i mnozí jiní..

SLOUPEK ZASLOUŽILÉHO QUAKERA..

Na tomto místě vás budeme postupně seznamovat s QUAKY. Tedy oblastmi či samostatnými skalami hodně zapomenutými, které leží dlouhodobě stranou zájmu naprosté lezecké většiny. Pouze hrstka lezců objevitelů, horolezeckých Livingstonů, milovníků mechů a temných hvozdů, zkrátka a dobře jen duše opravdových ortodoxních quakerů zaplesá při jejich spatření nekonečným blahem.

Ale pozor! Důrazně varujeme všechny nequakery a zejména sportovně lezce, aby se těmto oblastem a věžím vyhýbali obrovským obloukem, neboť v opačném případě jim hrozí těžká psychická újma.

Quakeři na svá místa - začínáme pěkně zostrá...

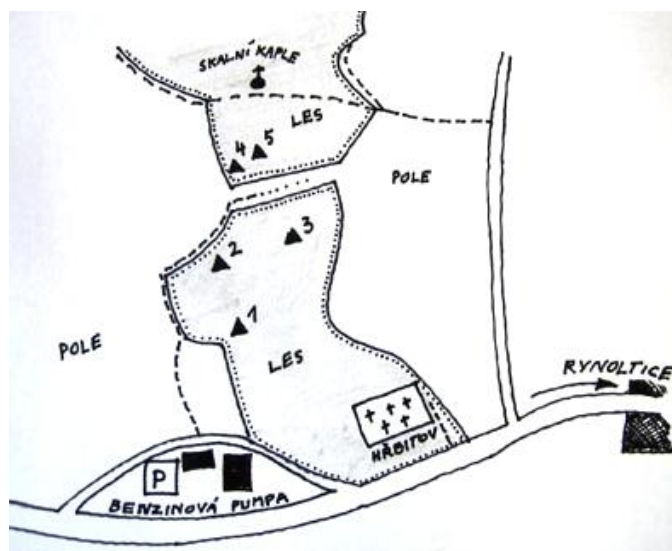
Skály u Rynoltic

Skály se nachází nedaleko obce Rynoltice, asi 5 km SV od Jablonného v Podještědí na hlavní silnici z Děčína do Liberce. Obec leží pod jižními svahy Lužických hor a měla velmi pohnutou historii. Za husitských válek byla zcela vyplněna a podobně se na ní podepsala i třicetiletá válka.

Historické nápisy vytesané do skály s dřevěným křížem na vrcholu nedaleko benzínové pumpy. Skála je dobře viditelná ze silnice.

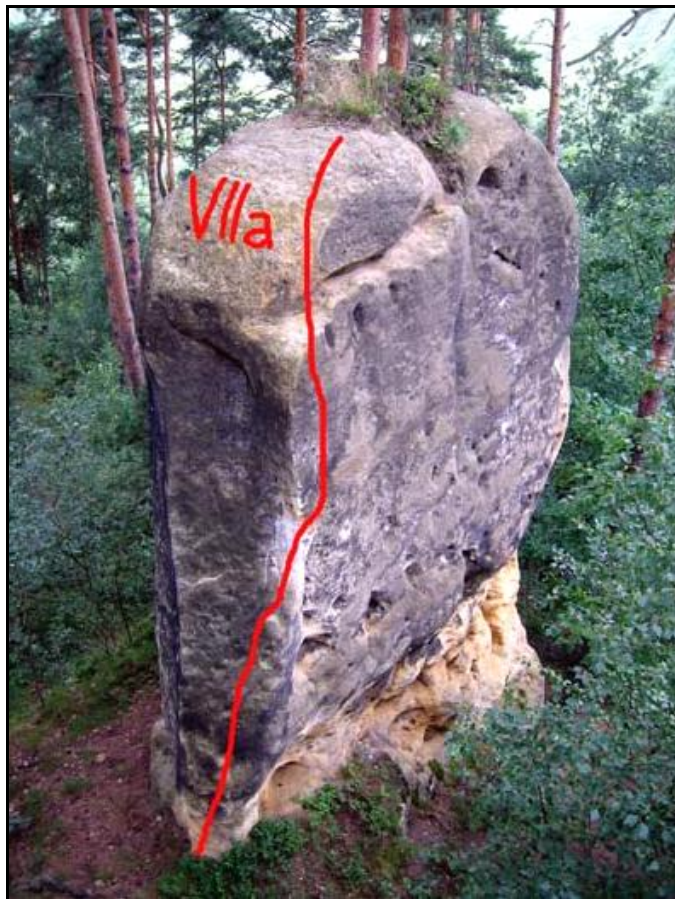
Celkem tu naleznete 8 věží (věžiček) a jeden masiv, vše ze středně měkkého pískovce. Na většině věžiček jsou vytesané stupy a dolů je třeba slézt nebo skočit, slaňák je pouze na Polesínském kameni. Přestože oblast je pravý quakerský ráj, lézt se tu začalo už velice záhy. První výstup je datován 1909, kdy **Richter** a **Görlich** vystoupili na Rynoltický kámen Starou cestou IV.

Na mapce chybí věže 6 - 9. Masiv Havran je přímo v obci Polesí pod rybníčkem, věže Voják, První trpaslík a Polesínský kámen jsou asi 300 metrů severně od Polesí.

Seznam věží a všech cest

1. První panenka - Stará cesta II
2. Rynoltický kámen - Stará cesta IV; JV cesta IV; J komín IV
3. Zelený kámen - Stará cesta I; Varianta II
4. Dírkatá věžička - Stará cesta VIIa
5. Druhá panenka - Stará cesta I; SV cesta II
6. Havran - JZ cesta VI
7. Voják - Stará cesta II
8. První trpaslík - Stará cesta I
9. Polesínský kámen - Stará cesta I; V žlábek II; JV žebro III; J žlábek III; *J stěna III; J komín II; Z cesta III; Zelený kout III; SV cesta II; Hrana III.

Dírkatá věžička. Na její vrchol vede zatím jediná cesta (VIIa), navíc udělaná nespportovně (Schwebe). Autory jsou **Wido Woicik**, **H.Fritzch** a **E.Seeliger**, 3.6.2001

Přístup do oblasti: Je patrný z mapky, auto lze nechat na parkovišti u pumpy. Přímo od něj vede polní cesta.

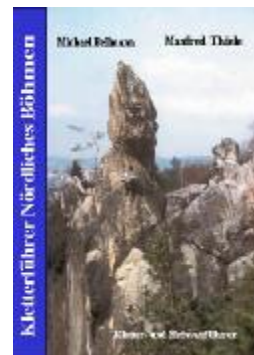
Neivýznamnější věž: Rynoltický kámen, Polesínský kámen a Dírkatá věžička.

Možnosti prvovýstupů: Větší množství kratších cest, těžší cesty půjdou na Dírkatou věžičku a Rynoltický kámen

Osvěžovny v okolí: V Rynolticích, ale pěkná hospůdka je v Polesí s výhledem přímo na masiv Havrana.

Zajímavosti a lezení v okolí: Bílé kameny, Havran u Jítravy, Ůbrvėgry..

Průvodce: Lužické hory 1988; Kletterführer Nördliches Böhmen (M.Bellmann a M.Thiele)

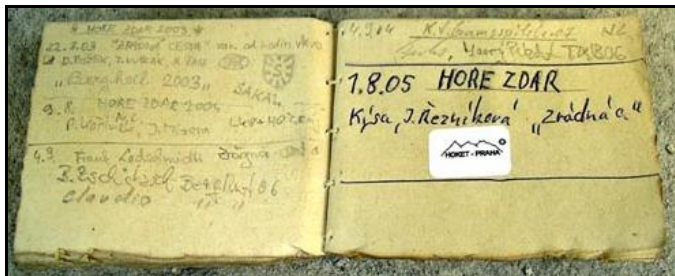
Zákeřný Kapelníček v Sedmihorkách

Přišel latexový report ze Sedmihorek:

„Tak jsme nakonec toho Kapelníčka přeci jenom vylezli. Opravdu zákeřná cesta s ještě zákeřnějším kruhem, protože ten je tak leda na koukání. Je tenký, okolo dířku jsou samé praskliny a písek je strašně lámavý. Tak nevím, ale padat raději nedoporučuji. Je to až na podlahu!!“

Kapelníček, 1.8.2005 vylezeno cestou „Zákeřná“ VII.
Vlevo ona cesta, vpravo pohled na Kapelníčka z jiné strany..

Pavel Kýsa Bechyně & Jana Řezníková

To byl zase víkend..

V pátek 12. srpna jsme přijeli do Žlebu, spali u Kostelníka na "HUDY" tribuně a pěkně nás to tam vyplácho..

Ráno jsme odjeli do Tisé k Oudovi, ale tam lilo snad ještě víc. Když na chvíli přestalo, přemlouvám Žirafu (fotografa) a Janíka (řidiče), že zaběhneme na Kačák a zkusíme vyfotit alespoň jihozápadní hranu na Cikánský zámek.

To teda byl zase weekend..

ČAO - mává - Petrini

Martin Štěrba v Tašově

Během červencové návštěvy sasských pískovců, zamířil **Martin Štěrba** s druhy také na vyvěřiliny severních Čech. Svou návštěvou poctil poměrně novou oblast Tašov, odtajněnou teprve v loňském roce. Jak se mu místní matroš zamlouval sice agentury neuvádí, soudě však podle šibalského úsměvu na obou fotografiích, našel i v zdejších stěnách jistě záliben..

Foto © tisková agentura O.H.E.C.

Zemřel Marcus Schmuck

V neděli 21. srpna zemřel ve věku 80. let na selhání srdce rakouský horolezec **Marcus Schmuck**.

Marcus Schmuck se narodil 18.4.1925 v městečku Maria Alm, nedaleko Salzburgu. V roce 1957 vedl expedici na Broad Peak v Karakoram (8.047 m), dvanáctou nejvyšší horu světa (společně s dalšími legendami horolezectví: Hermannem Buhlem, Kurtem Diembergerem a Fritzem Winterstellerem). Expedice byla na svou dobu vskutku revoluční a postupem let se stala standardem pro budoucí dění ve vysokých horách.

Po Broad Peak se Schmuck vrátil ke své práci a v lezení pokračoval pouze jako amatér s přáteli, přičemž jeho styl nikdy nepostrádal šlechtěného ducha kamarádství.

Později zorganizoval a vedl i několik komerčních výprav, bez osobních ambicí. Rád pomáhal druhým, jak byl celý život zvyklý. Ve vysokých horách lezl ještě ve svých šedesáti těžké cesty, naposledy navštívil Karakoram a Himálaje ve svých 75 letech. Pak už mu další výpravy nedovolil jeho lékař. Lásku k horám však neztratil nikdy. Na lehké pěší nebo lyžařské túry vyrážel ještě několik dní před svou smrtí...

Jindřich Hudý Hudeček a magnesium

Když jsem vloni v březnu dělal s Hudým rozhovor pro CAO News o jeho přeletu cesty Midnight Lightning, padl také dotaz na jeho názor stran lezení s magnesiem na písku. Tady je jeho odpověď:

„Kde se lezou těžké cesty, tak se maglajzuje. To prostě jiný nebude. To prostě nejde jinak! Lidí, kteří tomu nerozumějí, tak třeba řeknou, že se mají lézt lehčí cesty. Ale v tom to vůbec nespočívá! Ten problém je jiný. Tam ten chyt je tak malej, že ho prostě vezmeš třikrát a máš díru v prstě. A přitom je to zakázaný jen proto, že nějaký horolezci napíšu, že magnesium poškozujou skálu. To je přece přičovina..“

-jch-

Tak tohle nebyl dobrej nápad

Plotna pod Cukrákem

Na plotnu jsem se už jednou nacytat nechal. Koukal jsem v Tatrách na Baranie rohy od Brnčály a říkal si: „Takový pěkný tam jsou, to bude jako z druhý strany Šádkovy. A oni tam nelezou, protože jsou hloupí a my jsme strašně chytří, hlavně já, a tak tam polezem!“ Nejjemnější výraz pro tohle rozhodnutí - - kravina. Lokry a tráva. To bylo dávno...

A kolem téhle jsme zase pravidelně jezdili vlakem. Je pod vrchem Kazín, tedy pod keltským hradištěm, tedy pod Cukrákem. A opět ten pocit, že jsou všichni tupci, že na takovou krásu nelezou. Ale protože to je tak blízko, nebylo nikdy proč tam spěchat a nelezli jsme tam ani my.

Až včera přišla ta chvíle! Tekoucí suť pod skalou mne měla varovat, ale nevarovala. Uhranutý jsem vystoupal a okouzleně hleděl na neporušené hladké skalisko. „Doufám, že to žádný degen nezhyzdí železem!“, jsem si k sobě pravil. Dnes už vím, že asi ne.

Po plotně to klouzalo hůř jak v Hlubočepích, a tak jsem pro začátek vzal zavděk koutkem. „Tak tenhle chyt raději ne, tenhle už vůbec ne... bacha šutr... aha, takže ten první, co jenom raději ne...“ a dál stejné. Lá mavá břidlice. Nastoupil jsem o kousek vedle a bylo to o kousek horší.

Výstup měl vpravdě pozoruhodné kroky. Vylámat si špičkou stup, zatlačit chyt do hlíny a použít... Konečně spásné drny! Jenže taky nedrží. Dynamický překrok z nepevného trsu na další stejný, a dřív, nežli ulítne, skočit po břizce. Sedím na ní a zdá se mi, že se odchlípuje od skály. Nezdá! Dál už nevím, ale umanutost náhle povstává, mi nedala se navrátit. A taky nebylo jak.

Pak sedím u dubiska a chystám se dobírat Helenu. Rachot průběžně padajících kamenů zaujal turisty a chataře na protějším břehu.

„Ta skála padá! Nelezte tam, já někoho zavolám, ať vás sundá“, huláká kdosi na nás. Já na něj přes řeku řvu, ať nechá hasiče na pokoji a raději rychle sláním. Že se při tom lano zamotá, je doufám jasné. Tak tuhle skalku si asi neoblíbím.

Teď mě napadá... do třetice, všeho dobrého a zlého. Která bude další???

Poznámka:

Tentokrát jsem nepřibarvil ani ťuk. Je to záznam podařeného výletu.

Jan Autsajd Puš, HO Šutroplaz

Čertoryje v novém

Tak jsem po letech s **Janou Řezníkovou** zas navštívil Čertoryje u Hrubé skály. Hned po příjezdu jsme „vyběhli“ nádhernou, osolenou, lámavou, sedmovou, „dobře“ odjištěnou stěnkou s jedním kruhem. Škoda, že na věži nebyla schránka.

Už se začalo stmívat, a tak jsme se šli vykoupat do rybníka jménem Věžák. Koupání je opravdu pohádkové. Z vody vystupují skály (věže) a písčité mělčina sahá hluboko do vody. Jen kačenkám, které jsme vyrušili, se to moc nelíbilo a něco na nás křičely.

Večer sedíme v Čertoryjích na terase u hospůdky. Dost se to tu změnilo. Z hospůdky se stal kemp, obsluha je mladá a usměvavá, nabídka jídelního lístku je slušná. A dělají zde dobré zmrzlinové poháry.

Pro děti i pro dospělé je zde postavena lanová (opičí) dráha, na které si určitě užijete. Přizemní mini okruh z lan, řetězů a klád je zdarma, kde se můžou vyřádit i ti nejmenší. Placený velký okruh z lan, klád, sítí a žebříků je doporučován od 12 let.

Pro turistiku a horská kola jsou zde značené tratě.

Ubytování

Kemp:	osoba, noc	60,-Kč
	dítě do 15 let, noc	45,-Kč
	stan, noc	35,-Kč
Chata:	osoba, noc	150,-Kč
	osoba, noc s povlečením	180,-Kč
Pokoj:	osoba, noc	200,-Kč
	osoba, noc	230,-Kč
Ostatní:	motocykl	15,-Kč
	auto malé	30,-Kč
	auto velké	50,-Kč
Adresa:	Krkovice 6/6, Turnov	
Telefon:	+420 775 621631 nebo 481 312 356, 296 411 418	
www:	www.certoryje.cz	

Přejeme všem pěkné čertovské dny v Čertoryjích.

Pavel Kýsa Bechyně & Jana Řezníková

Červenáčkův nezávislý styl

Začátkem srpna marně sháněl Jan Červenáček Šlechta auto a zároveň partáky na Eiger. Nepodařilo se, a tak Červ usoudil, že nakonec bude muset něco podniknout sólo:

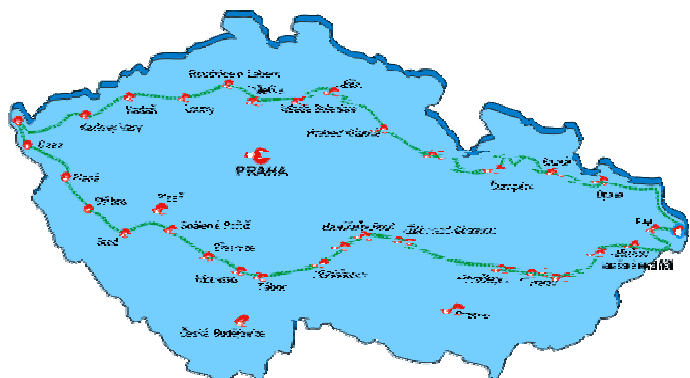
„Zatím mám takovou ideu, že bych ke Grossglockneru přistoupil nezávislým stylem tak, jakoby to byla tibetská osmitisícovka. Nakonec proč ne, když maj všichni partáci svý potíže; nechť já si trénuju to, na čem v ČHS žádám granty a co má dle mého názoru i mezinárodní budoucnost. Protože se můj parták neozývá a už asi neozve; způsobil, že jsem se na tomto místě, tady a teď rozhodl, že to tak udělám. Bez auta. Na hranici na kole, pak pěšo až na vrchol (nejlépe 2x jakoby to byla 8000). Pak zpět. Není to pěkný? Trénovat i v dolině to, na co se člověk připravuje do Tibetu? No a v zimě to pak zvořáknu na běžkách a na skialpech. Ty vole, a zas mám pro co žít. A nejen to, v reálu nabídnout i něco sponzorům. Kameru beru samozřejmě s sebou. Víte co mi můžete...“

Český messner R V

Okolo České republiky na kole nonstop

Ve čtvrtek 4.8.2005 odstartoval z Třince v chladném a deštivém počasí III. ročník závodu Okolo České republiky na kole nonstop v celkové délce 1246 km, který je zároveň kvalifikací na nejdelší závod světa Race Across America (3000 mil.). Ultramaratonská trať má celkové převýšení téměř 11.500 m a patří mezi nejtěžší kvalifikace na RAAM v USA.

Výsledky III. ročníku:

Jaroslav Šenk	(ČR)	51:44 h.
Josef Trchalík	(ČR)	53:28 h.
Patrik Bártík	(ČR)	54:24 h.
Bob Fourney	(USA)	54:34 h.
Andreas Dengler	(Rakousko)	56:34 h.
Karsten Wollersheim	(Německo)	59:05 h.
Hanka Ebertová	(ČR)	68:40 h.
Štefan Pacák	(ČR)	69:09 h.

Ilona Škálová na MS v kvadriatlonu

O tom, že se Ilona Škálová z CAO Děčín nominovala na Mistrovství světa v kvadriatlonu jsme psali minule. Tady je její krátké info z akce:

„V Sedlčanech na MS v kvadriatlonu jsem nic moc nezajela - byla jsem v ženách osmá. Ve veteránské kategorii, kde by jsem byla 3. mě nevyhlašovali, protože mě Lukáš Matys přihlásil jen do hlavní. Ale jinak to nebyl špatně odjetý závod, až na to plavání, to zase byla tragedie a tím jsem taky hodně ztratila a v dalších disciplínách už jsem ztrátu nedohonila. V družstvech žen jsme jako ČR byly druhé. Plavalo se 1,5 km, kajak 7 km, kolo 50 km a běh 10 km. Čas 0:32:47 - 0:46:28 - 1:44:48 - 0:54:17, celkem 3:58:16.

Dcera Lucka jela za juniorky trať kratší 1-5-25-5, ve své kategorii juniorek vyhrála a celkově v dívčí kategorii byla druhá. Myslím, že by mohla být docela dobrá, kdyby se tomu věnovala.

Včera jsme ještě běželi "Děčínský běžecký pohár" - Běh na Lahti. (9810 m z Kváďáku k Růžové vyhlídce) Běželo asi 17 lidí. Zvítězil Martínek, druhý byl Hauzírek a třetí Duben. David Nehasil byl šestý s časem 45,02, já dvanáctá s časem 51,54 (v ženách první - byly jsme dvě).

Ahojky Ilča"

Vydařený víkend na jihovýchodní Moravě

První zářijový víkend (prodloužený o den a půl) jsme strávili (Černý, Kočka, Chára) na JV Moravě v oblasti Chřibů. Přijeli jsme si zalézt, poznat nové lidi a zúčastnit se druhého ročníku lezecko cyklistického závodu Chřibský hnědák.

Stihli jsme všechno a je možné říci, že měrou vrchovatou. Projeli jsme během dvou dní Chřiby křížem krážem, vylezli pěknou řádku cest, Pavouk dal, vzdor poraněnému lokti, jedno hodnotné OS (Znovuzrození 8+/9-) a několik pěkných RP. Odjeli jsme poměrně dost náročný závod a nedopadli úplně špatně. Ale asi nejpříjemnější zážitek v nás zůstal ze setkání s mnoha pohodovými lidmi.

Do doby uzávěrky jsme ještě neměli výsledkovou listinu, jenom nesmírně rychlá Lea nám stihla poslat svůj článek. Více proto přineseme v příštím čísle CAO News, ale už teď můžeme říci, že bude-li příští rok Hnědák opět, určitě moc rádi přijedeme..

Pavel Kořan listuje loňským ročníkem CAO News před vyhlášením výsledků Chřibského hnědáka 2005 v břeštěcké restauraci.

Malý Pravčický kužel - 100 let

Letošní rok je opravdu bohatý na různá lezecká výročí. Svoji „stovku“ oslavil i nádherný **Malý Pravčický kužel** ve Hřensku. Přesně před sto lety, 27.8.1905, ho zdolali, dnes málo lezenou Starou cestou, **Rudolf Nake, J.Kühn** a **A.Strubell**.

U toho chybět nesmíme, řekli si **Pavel Pavouk Černý, Jiří Houba Chára** a **Zdeněk Vajsharó Vaishar**. Němci nevstanou před devátou, bude stačit, když vyrazíme v sedm hodin.

Ve Hřensku byl mrtvý klid, nikde žádné podezřelé auto, žádné hlasy. Trojice vesele stoupala tichým rámem. Ještě poslední zatáčka přímo pod Pravčickou bránou a už ho vidí v celé jeho kráse. Samostatná, na pohled nedostupná, zkamenělá jehla ušlechtilých tvarů - to je Malý Pravčický kužel.

Ještě jeden soustředěný pohled na vrchol a teď zůstali naopak zkamenělí tři lezci - na vrcholu někdo sedí a pěkně hnusně se směje - Karel. Kdo jiný, nežli **Karel Bělina**. Ráno v pět vytáhl z postele **Radku Krumplovou** a vyrazili do Hřenska vyškolit domácí děčičáky...

Karel Bělina & Radka Krumplová. Stěží potlačovaná radost z povedeného kousku. Malý Pravčický kužel, Hřensko, 27.8.2005.

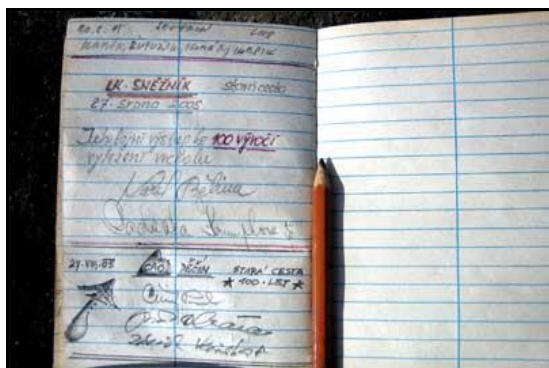

Foto © 2005 Zdeněk Vaishar & Jiří Chára

Lezecká výročí v září

V září před 100 lety bylo zdoláno mnoho věží. Jen namátkou: **Schützelkopf, Stříbrný roh, Schrammtowächter, Kleine Herkulesssäule, Oberer Ganskopf, Höllenhund, Vexierturm, Barbarine, Honigsteiturm, Bradscheibe, Vorderes Pechofenhorn** nebo **Raaber Turm**. Několik lezeckých výročí připadá i na Alpy.

1. - 2. září 1962 - První cesta přímo severní stěnou **de la Meije (3.983 m)** lezci **Raymond Renaud** a **Raymond Ginel**.
5. - 10. září 1955 - Výstup severní stěnou **Droites (4.000 m)** dvojicí **Maurice Davaille** a **Philippe Comuau**.
12. září 1878 - Prvovýstup na **Grand Dru (3.754 m)** provedli **C.T.Dent, A.Burgener, K.Maurer** a **J.W.Hartley**.
13. září 1850 - Prvovýstup na **Piz Bernina (4.049 m)**, **Johann Coaz, J.Ragut Tsharner** a **L. Ragut Tsharner**.

Věčná sláva všem velkým prvovýstupcům!

Jubilea v měsíci září

35 „Pětatřicítka“ oslaví začátkem září **Mirka Špatenková** z CAO Děčín a **Zbyněk Pinda Homola** z HTW Děčín.

40 Kulaté čtyřicáté narozeniny oslaví v září horolezec **David Lošťák** z Děčína.

45 A pětáctýřicetiny čekají tento měsíc kamaráda **Jana Červenáčka Šlechtu** z ČAK Praha.

Přejeme hodně štěstí, pevné zdraví.

Redakce CNeS

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

ZÁŘÍ 2005

- 1.9. Lenka Jindrová, HO Tisá
- 3.9. Martin Štěrba, OHEC Opava
- 3.9. Mirka Špatenková, CAO Děčín
- 3.9. Zbyněk Pind'a Homola, HTW Děčín
- 4.9. Milan Švarcík Černý, Ústí n/L
- 7.9. Pavel Pavouk Černý, CAO Děčín
- 8.9. David Lošťák, Děčín
- 10.9. Marek Urválek, CAO Děčín
- 12.9. Petr Zippich Štěpán, CAO Děčín
- 18.9. Tomáš Hrabáň, CAO Děčín
- 18.9. Alena Andělová, Labská Stráň
- 18.9. Jan Červenáček Šlechta, ČAK Praha
- 24.9. Jaroslav Maršík, LOKO Teplice
- 27.9. Ilona Ilča Škállová, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme – dobrou náladu, s ní je život veselejší; štěstí, s ním je život snazší; peníze, s nimi lze život užívat většími doušky; zdraví, bez něj nemáme nic...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 18.9. **Cyklistická časovka na 100 km.** Podzimní část, stejná trasa, stejná pravidla: Děčín – Čížkovice a zpět, cíl na Kocandě..
- 20.9. **Cyklistická časovka do vrchu.** Start v 16 hod v Nebočadech od Kovárny, cíl na Bukové hoře. Vyhodnocení a zhodnocení opět na Kovárně..
- 1.10. **Hřeben Krušných hor na kolech.** Pravidelná cyklistická vyjížďka podzimní krajinou Krušných hor. Vlakem Děčín – Litvínov a dále na kolech na Fláje a po hřebeni do Děčína..
- 7.-9.10. **Podzimní lezení Bořeň 2004.** XV. ročník horolezeckého srazu na tábořišti (???) pod Bořní. Info Chára
- 15.10. **HOCYBOJ.** Krátká verze oblíbeného HOCYBOJe. Jedeme bez kontrol z Liberce na Labskou Stráň. Info Uher
- 29.10. **Rozlučka s letním časem.** IV. ročník, Dolní Žleb, lezení, večer smuteční obřad v rest. U Kostí..

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Článek Petra Kočky o přechodu Roháčů
- II. ročník cyklisticko lezecké akce Chřibský hnědák
- Nové cesty a Okénko zasloužilého QUAKERA
- Nebudou chybět ani ostatní pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 12.10.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Úspěšný výstup na vrchol **Mt. Blancu** uskutečnili lezci z **CAO Děčín & HO Boletice**.
- Zapomenutá **Pravčická jehla** se po dvou letech dočkala dalšího výstupu. Variantou Staré cesty na ni vylezli **Černý** a **Chára**. Krom toho kompletně ofotili do archivu CAO Děčín dvě asi nejstarší knihy ve Hřensku (z roku 1935)..
- **Jan Červenáček Šlechta** předestřel svou novou verzi Alpiniády, kterou přetvořil v „Přírodní horolezecký sedmiboj“.
- Jubilejní výstup k 70. výročí vylezení Schefflerovy spáry na Vztyčenou jehlu v Ostrově uskutečnil 1.9. **Karel Bělina** a **Martin Schick**; ve skaláku si naopak připomněli 80. výročí od prvovýstupu na Taktovku **Špek, Bojsa** a **Gomi**.
- Kvůli poraněnému lokti z kola se nemohl **Pavel Pavouk Černý** věnovat svým oblíbeným těžkým cestám, tak přelézal alespoň ty „lehčí“ - různá VIIIc OS ve Hřensku i jinde..
- Do cesty Yosemite, Yosemite VIIc od **Václava Širla, A. Stehlíkové** a **V.Pavlička** na Žlutou stěnu žlebskou dodali lezci z **Jaulau Wild Pack** slíbené nové erární smyce.
- **Zbyněk Homola** nás upozornil, že ve zprávě o Bernině "poštovní holub" zapomněl na **Jardu Dunovského**, který byl na vrcholu s nimi a rozhodně se neflákal. Za holuba se omlouváme.
- **Lukáš Chalupický** se vrátil z cest po Evropě: „Trochu jsme byli provětrat padáky :-))“

Heslo na tento měsíc:

Řekni mi jak často čteš CAO News a já ti řeknu jaký jsi lezec!

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 5. ŘÍJNA 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!